

Димитър Ленгечев

Като оглозгана кост на пътя

Джек Лондон (1876–1916 г.), име – легенда в световната литература, в предлаганата подборка се възприема и като писател, предупреждаващ света за неговия ужасен свършек.

Териториите, из които странстват неговите герои, в повечето случаи не са географски „вързани“, регионът е по-скоро илюзорен, а времето на случките се простира до далечната, дори за нас, 2073 година.

Тук острият сюжет, така характерен за Джек Лондон, и битката за надмощие в един физически осмислен и реален свят са на по-задан план: Басет от „Червеното божество“ е в духовна борба с шамана на селото Нгурн; не физически двамата спорят под опушените глави на жертвите; битките им са в сферите на духа и религията, идваща от Червеното божество, което постоянно иска своя кръвен данък от хората.

У Джеймс Уорд от „Когато светът беше млад“ се борят двама души: някогашният негов прапрародител и съвременният цивилизован човек: „По силата на някакви атавистични явления в съзнанието му се бяха запазили немало думи и фрази от първобитния език. В минути на блаженство, на възторг или по време на схватка той имаше навика да издава диви звуци или да реве първобитни напеви.“

Но нима всеки от нас не се е улавял в момент, когато в себе си е чувствал борбата между същите два индивида, разделени един от друг с пропастта на стотиците години? Нима понякога не се чувстваш и ти като мистър Уорд, скъпи ми читателю?

А нима не са обхванати от своя зъл гений съгражданите на младия учен Емил Глук, и нима цялото човечество не е виновно за неговата зла съдба, за пропадналата дарба, впрегната по-късно в едно уникално изобретение за изстребване на човешкия род?

И водено от своя материален нагон, от своята жажда за повече материални излишества, човечеството не може да не стигне до своя пореден апокалипсис, предрича Джек Лондон; болестта, която съсипва „хомо сапиенс“, не може да не го споходи един ден, Алената чума не може да не вземе своите милиарди жертви и виждайки този жесток край, сърцето не може да не изтръпне от картините на самоунищожението.

С вещото перо на хроникьор Джек Лондон ни води през ужасиите на краха на една крехка цивилизация, чийто ярък представител е и той; връщайки се назад във времето, когато е писан разказът, а това са повече от сто и петдесет години, той сякаш визира сегашния бич на човечеството – болестта СПИН...

И накрая авторът на „Желязната пета“, „Лунната долина“, „Мартин Идън“, „Три сърца“ (Джек Лондон е написал петдесет книги) с

прозрението на пророк ни води сред отново възраждащия се след своето фиаско свят. Чрез Дългобрадия от „Силата на силните“ иска да ни внуши, че след всеки жесток край идва ред и на щастливото начало, и „това време ще дойде, когато измрат глупаците и няма да има поети, които да съчиняват «Песни на пчелите». Хората не са пчели.“

В предлаганите късове чудесна проза на ужаса отсъстват скитници и пирати, липсват златотърсачите на Клондайк и техните помощници – кучетата, тук всичко е някак остро приглушено, затова с още по-голяма сила лъсва зловещият и невероятен свършек на човешката раса – като една оглозгана кост, стърчаща предупредително на неговия път, са разказите и инвенциите, които му внушава великият скитник и бунтар на XX век Джек Лондон.

КРАЙ

© 1991 Димитър Ленгечев

Сканиране: NomaD, 2008
Разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2009

Издание:

Джек Лондон. Алената чума
СД „Орфия“, София, 1992
Редактор: Димитър Ленгечев
Набор: Пламен Иванов и Огнян Димитров
Художник на корицата: Джим Бърнс
Технически редактор: Йордан Игов
Коректор: Антоанета Петрова
ISBN 954-444-012-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12542>]